

[Rahbæk Møller]

der være et incitament til og en mulighed for, at garantiinstitutionen simpelt hen kunne lade disse forretninger afvikle, så tab blev undgået for begge parter. Det var det bedste.

Så vidt jeg ved, giver den amerikanske bankgarantiordning bedre muligheder for at håndtere sagerne på denne måde, og det vil jeg gerne have yderligere belyst under udvalgsarbejdet.

Jeg har også problemer med loftet på de 250.000 kr., ikke når det drejer sig om almindelige bankindsud, det kan være rimeligt nok, men banker bruges jo også til kapitalformidling, og det kan da meget vel være, at erhvervsdrivende modtager en check på væsentligt over 250.000 kr., simpelt hen får en betaling for et eller andet, og så er det naturligt at lade sådan en check indsætte på sin checkkonto, indtil man skal bruge pengene, normalt kort tid efter, til at betale løn eller skat, eller hvad der nu skal betales. Det er jo en katastrofe for sådan en virksomhed, hvis den lige pludselig lader denne check passere den forkerte bank på det forkerte tidspunkt. Det er der ikke rigtig taget højde for i nogen af de konkrete forslag.

Så vil jeg slutte af med nogle få bemærkninger om den konkrete C & G Bank, og her synes jeg, det er svært at undgå at beskyldte ministeren for at spille pingpong med indskyderne. Vi har set, at ministeren har erklæret, at det burde være aktionærerne, som dækkede indskyderne, og det har vi ikke noget imod, hvis det kan lade sig gøre, det vil jeg gerne understrege. Der skal ikke lyde et ondt ord fra vor side mod ministeren, hvis det er tilfældet.

Men nu har vi netop fået at vide, at i hvert fald en af hovedaktionærerne, Lønmodtagerne Dyrstidsfond, ikke har lovgivningsmæssig mulighed for at gøre dette. Med andre ord: medmindre ministeren kan stå op her i dag og sige, at det er en misforståelse, og at Lønmodtagerne Dyrstidsfond godt kan give denne indskydergaranti, er jeg nødt til at beskyldte ministeren for at spille pingpong med indskydernes interesser for at score nogle billige politiske point. Jeg er ked af at skulle nå til en sådan konstatering, men jeg synes, at forløbet tyder derpå.

Svend Heiselberg (V):

Gennem flere år har der været tanker fremme om en indskydergarantifond. Det havde selvfølgelig været nærliggende, om pengeinsti-

tutterne selv havde fundet på at indføre en sådan ordning, men da pengeinstutterne ikke var indstillet på det, måtte regeringen, industriministeren, gøre det, og det synes jeg er godt, det skal industriministeren have tak for. Det forholder sig jo nemlig i dag sådan, at de fleste mennesker på en eller anden måde er afhængige af pengeinstutterne, og derfor er det også naturligt, at forholdene er sådan, at man har en vis sikkerhed for de penge, som man sætter ind i et pengeinstitut. Vi hilser derfor med tilfredshed det lovforslag, som ministeren er kommet med.

Hr. Erling Olsen kom med nogle betragtninger om, at man skulle vente i 30 dage på at få sine penge. Jeg tror nu, at hvis der er en indskyder, der har et beløb, som han kan gå hen og vise i en anden bank, vil man være sådan stillet, at man allerede dagen efter, måske endda den samme dag banken har lukket, vil kunne få sine penge. Hvis det er sådan, at man kan sige: »Jeg kan bevise, at jeg i den lukkede bank har 100.000 kr. stående på en bankbog«, tror jeg ikke, der er nogen, der vil nægte at udbetale pengene, og derfor mener jeg ikke, der er nogen begrundelse for, at man ikke skulle gennemføre det, som ministeren her har foreslået.

Hr. Rahbæk Møller siger, at bankerne ikke fungerer. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, om det var 6. Juli Banken, hr. Rahbæk Møller tænkte på, derfra har SF jo et vist erfaringsgrundlag, men i hvert fald lykkedes det da for SF at få de penge, som man havde stående.

Larsen-Ledet (RV):

Så er vi endelig nået frem til den dag, hvor de konkrete forslag om en indskydergaranti behandles her i Folketinget, vel nok foranlediget af de to bankkrak, der har fundet sted inden for relativt kort tid, og hvorved såvel udlandets som almindelige danskeres tillid til det danske banksystem er blevet rystet. Derfor har en form for sikring af indskydernes penge i institutterne presset sig hårdt på, og det står helt klart i erindringer, hvordan tusinder af småsparere, folk med almindelige øremærkede konti, kom i en vanskelig eller nærmest desperat situation, f.eks. da 6. Juli Banken krakkede. Der blev heldigvis en god løsning på den situation.

Vi må håbe, at andre bankers overtagelse af nødlidende banker også for fremtiden kan blive løsningen, da konkurser tilsyneladende ikke